

ser af dem under Arbejde i England, og Admiralitetet meddeler, at fire til nu skulle sættes paa Stabelen. En foregribende Afstæffelse af Pandserfiskene og især en afbrudt Guldførelse af de, som ere under Bygning, vilde efter min Mening være en stor Uforsigtighed, hvis Virkninger vilde forekomme ødelæggende, og jeg vil aldrig paatage mig Ansvar for derfor". Marineministeren paaviste derefter, hvorledes hans Anskuelser deltes af jagtlyndige Mænd i England, hvor der var forlangt en overordentlig Bevilling til udover det Sædvanlige at bygge: 4 Pandserfiske af 1ste Klasse, 5 Krydsere med Pandserbælte, 2 pandsrede Torpedofartøier med Spore og 10 søgaaende Torpedofartøier. Desuden var der foreslaaet at bygge hvert Aar 10 Torpedobaade af 1ste Klasse. Efter Henviisning til, at den fremragende engelske Skibsbygger Sir Edward Reed meget stærkt har ivret imod, at der ikke gives Krydserne tilstrækkelig Pandserbeskyttelse, og til, at han kan betragte Torpedoen og Sporen som Hjælpebaaben, tilføiede Ministeren: „Seg indrømmer dog, at vi i længere Tid maa holde os til de Pandserfiske, vi have under Bygning, og fremtidig samle alle vore Kræfter paa de hurtigere Krydsere og Torpedobaade, hvis Antal maa forsøges, efterhaanden som vi have Midler til Raadighed. Syv Torpedobaade, svarende til dem, der fornylig ere prøvede i Eskadren, men ifølge Eskadrefestens Begjæring lidt større og altsaa mere behøvelige, ere bestilte hos Private. Vi ville ikke blive staaende herved; men jeg tror, at vi endnu i lang Tid bør sammensætte vor Krigsflaade af Pandserfiske, Krydsere og hurtige Torpedobaade". Efter disse Ytringer, der modtoges med stærkt Bifald af Kammeret, gjengav Ministeren et Uddrag af en Betænkning, han nys havde modtaget fra Kommissionen for det undersøgte Forsvar. Dette Uddrag lyder saaledes:

„Torpedobaadene ere den sidste Fremtoning i de Forvandlinger, som vort Søkrigsmateriel efterhaanden er undergaaet. Det følger dog ikke deraf, at den skal træde i

Stedet for alt Andet og indvie en ny Æra — end sige, at den endelig skulde krone det Værk, som er reist med saa megen Gvne, Dpoffrelse og Viden. Det er en Svingning, Intet uden en Svingning, og man maa være meget naiv for ikke at forstaa, at disse farlige, men skrøbelige Redskaber trænge til Støtte, og at Støttepunkterne efter Omstændighederne ville frembyde sig i Skikkelse af Forter, Kystforsvarsfiske eller Pandserfiske. Det, som man maa gjøre, er at forsyne dette Vaaben med hele dets Virkeevne, og, hvis Noget kan hæve Mandigheden og Snarraadigheden, er det Uddannelsen til at føre en Torpedobaad i Krigstid. — Idbildningskraften har kastet sig over dette Spørgsmaal, den er tilbøielig til at forvanske Torpedobaadenes Betydning ved at lade dem fortrænge alt Andet".

Ministeren sluttede med følgende Ord: „Her ser De Sandheden. Torpedobaadene maa indtage en vigtig Stilling i vor Søstyrke. Vi maa bygge mange af dem, og vi maa lære vort Personel at betjene dem med Dygtighed. Men Torpedobaadene maa ikke faae os til at tabe af Syne, at Frankrig ikkun kan bevare sin Stilling som Sømagt paa det Vilkkaar, at det har Pandserfiske, Krydsere og Torpedobaade".

Det fremgaar af disse Udtalelser, at man i Frankrig — hvor Søkrigsmateriellets Udvikling trods Nationens Tilbøielighed til under Dieblikkets Indtryk at indlade sig paa vidtgaende Experimenter hidtil har været ledet med en overordentlig Omsigt og Dygtighed, og hvor alle nye Indretninger gjøres til Gjenstand for alvorlige Forsøg og Prøver — ikke vil bryde med den tidligere Udvikling, og Udtalelser fra ledende Mænd i Tyskland og i Sverig, hvor de maritime Forhold i mange Retninger have Lighed med vore, gaa i samme Retning. Overalt, hvor Bygningen af Pandserfiske ikke fremskyndes, eller hvor den stilles i Bero, sker det, fordi man har en saa fylldig Styrke af pandsrede Fartøier at støtte sig til, at man foreløbig kan lægge Vægten paa Hjælpebaaben, Torpedobaadene.